

воденичка, накривена хѧ ще падне, сжщата си като кога избѣгахъ отъ тука, рекохъ си — сжщото е... всичко... Сѣнь е моето.. Тука си е сжщото!

ПЕТРА. Па така си е, батъ Камене. Всичко си стои на сжщото.. Само хората се промѣниха... хората сж други...

КАМЕНЪ. Остави хората, Петро... Кажи нѣщо за себе си?

ПЕТРА. Че вземи и мене, батъ Камене... Лелка Васа и чичо Иванъ.., родители ти сж... ама немога да не ти се изплача... Братова щерка, сираче... гледатъ ме израсла съмъ вече мома за омжване, кжща да върта.. а тѣ — държатъ ме като ратайкиня, хокатъ ме на всѣка дума, гледатъ и последнитѣ ми сили да изсмучатъ... (Заплаква).

КАМЕНЪ. Хъмъ... старото си... знамъ го, знамъ... Ама ти недеи сега де.. не плачи!

ПЕТРА. Не мога да не плача, остави ме, батъ Камене, прощавай... (Плаче). И за какво, за какво? Зарадъ пуститѣ имъ пари! Зарадъ тѣхъ. Гаче ли за оня свѣтъ имъ трѣбватъ...

КАМЕНЪ. Хъмъ! Все това.. знамъ... знамъ.

ПЕТРА. И въ града сж пакъ зарадъ тѣхъ... въ банката... Всѣки месецъ ходятъ така, все двамата... Тѣ за друго, батъ Камене, не мислятъ, не приказватъ... Само за пари, само смѣтки.. Всички въ село сж борчлии на чичо Иванъ. А той се е увълчилъ единъ... око му не мига предъ нищо...

КАМЕНЪ. Знамъ го, Петро, знамъ го. Нали за това избѣгахъ отъ село... Ти бѣше малка когато се отрови вдовичката на хайдукъ Маринъ.

ПЕТРА. Чувала съмъ азъ, чувала съмъ.

КАМЕНЪ. Чувала си я! Че татко ѣ прибра за борчетѣ цѣлия имотъ... А като се уби, тогава всички взеха да го показватъ съ прѣстъ. Пѣкъ и мене... Не изтърпѣхъ... за това побѣгнахъ. Петнайсетъ години отъ тогасъ... Тю бре, болестъ, проклетия... не го е оставила...

ПЕТРА. Де ти! Отъ година на година той става по-страшенъ... Сърдцето му е закоравяло хептенъ... Па